

חֲלֹבּוֹת חָל הַמּוֹעֵד סִימָן תְּקִלָּג

ביאורים ותוספים

שםם, נהגים להזהר ולהתווכם קדם יום טוב, כיון שיכול להכינם מערב יום טוב, אלא אם כן לא היה לו מוקדם, ובתב, שמיים אם דמי העצים יקרים ואם יערכם כמותם שם יש הפסד ברור, נחשב לדבר האבר ומותר לחתכם לחתיות דקות בחול המועד.

[משניב ס'ק ה]
אֶבֶל לֹא יִעָרֵם לְתַחַן וּכְרִי.

ז) ומ"מ אם עושה הכל בטירחה אהת, כתוב לעיל (ס"י תקג ס'ק ה) ובביהיל שם סי' ד"ה א'ב'ל שמורר להוסיפ אפיקו ביטום טוב, גם לטחון חיטים שיש לו ביבתו כה שלא יצטרך ללוטה, כיון שאדם הלווה כספ' מהבירות עשו נעצבת עליו מוחתת כה, ומובהר בדרישת שams יש לו כספ' ביבתו ואית עירך ללוטה, אסור לו לטחון אלא ציריך לנקנות קמח מוקם. וכן ביאור הdepth שאלתה קע ס'ק ז) שבדעתה כה בדעת השאלות, שבסש לו כספ' ויכול לנקנות קמח מוקם אסור לו לטחון חיטים. אכן, בביהיל שם כתוב בשם הרמב"ם, שוגם אדם עשיר שיש לו כספ' אותו חייב לנקנות מן השוק אלא ושאי ל��וץ ולטחון משלן, מפני שהנחה היא לאדם כשנהנה משל עצמו ולא מתבואה של אחרים.

[משניב ס'ק ז]
אָצֵת מִן הַקְּמָחָה וּכְרִי, אֶפְשָׁר דָּהּוּא הַדִּין הַכָּא אַסְיָרֶו.

(8) ואם רוצעה לבשל שתי קדרות ואיין ציריך אלא אחת מהן, כתוב לעיל (ס"י תקג ס'ק י) ובשעה"צ שם סי' תקכו ס'ק קה לעניין יום טоб, שאם יבשל בכל אחת מאכל אחר מותר לו לבשל את שתיהין ובלבד שיטעם מכל אחת מהן ביום טוב, אבל אם שתיהין ממין אחד לא יועל לו מה שיטעם מהן. ושם (ס"י תקג ס'ק יא) הביא שיש מחייבים שבשתי קדרות שאינן מאותו המין ציריך שיאבל במטש משתרון ולא די בעינה, כתוב שהעלם נהנו מהמקלים.

(9)ומי שעבר עשה בהערמה, האם מותר לו [ולבני ביתה] להשתמש אחרי חול המועד ומה שעשה, כתוב לעיל (ס"י תקכו ס'ק ע) לעניין העשרה מלאכה ביום טוב לנוכח שבת בהערמה, שבאותה שבת אסור לו לדהנות מונטה, אבל לנוכזאי שבת מותר [וללארים מותר מיד למוכזאי י"ט], והוספק בשעה"צ שם (ס'ק קה), שלדעת הגרא"ז אסור לו לעלם, וסימן שאין למחות במילך.

[משניב ס'ק ז]

מַכְלָקָם הַעֲרֵבָה הִיא, שְׂהִרִי אֵין צְרִיק לְזָהָה⁴⁰.
10) ומ"מ אם עושה הכל בטירחה אהת, כתוב לעיל (ס"י תקג ס'ק ה) ובביהיל שם סי' ד"ה א'ב'ל שמורר להוסיפ אפיקו ביטום טוב, גם אם אין ציריך אלא מעט. וכן כתוב בביהיל להלן (ד"ה ש"ר) שאם עשה פת אהת גדרלה שאין בה אלא טורה אחת, מותר בכל הדעות.

[משניב ס'ק ט]

וּמְעִירִים לְעַשׂוֹת יוֹתֵר אֶלְאָמָר יוֹסֵט-טֻבוֹנו.
11) ולבשל בחול המועד עבר שבת אסור חוג כshall יום טוב האחרון ביום שני, דעת הגרא"ן קלילין (וחוט שני חול המועד עמי רmag) שלא נזכר שכשבמשל עירובי הבשילין בחול המועד שציריך לבשלם באופן המותר לצורך חול המועד. ולמעשה כתוב שאם יאכל מכל דין בחול המועד או ביום טוב אחרון, שהרי מה שמוסיף לצורך השבת אין בה אלא מושב מרבה בשיעורין/ר, וכן בשמשל לצורך סעודות ברית מילה באօדור חוג, אסור לבשל אלא אם כן יאכל מכל דין בחול המועד. ו דעת הגראי"ש אלישיב בספר הזוהר מבקש עירובי תורה וורה חול המועד (ס"י טוב האחרון ביום שני, מותר לבשל בחול המועד לצורך שבת אף בלא הערמא).
ולבשל בחול המועד לצורך יום טוב שני, כתוב במשניב לקמן (ס"י המשך בעמוד הבא

סימן תקלג

מְלָאכּוֹת הַמִּתְרִים בְּחָל הַמּוֹעֵד

[משניב ס'ק א]

וְאֶפְלָלוּ בְּכָל לְקָנֹוחָ וּכְרִי, שָׂאֵר פְּלָאכּוֹת⁴¹ יִכְלֶל לְעַשּׂוֹת בְּכָנּוּן הַהָּרְבָּא⁴².
(1) אמונה, בבייל ל�מן (ס"י תקמ"ב ס'ב ד"ה על ידי פעול) כתוב בשם השאלות, שאם צריך ללוות בספ' על מנת לנקנות אוכל, ושאי לטחון חיטים שיש לו ביבתו כה שלא יצטרך ללוטה, כיון שאדם הלווה כספ' מהבירות עשו נעצבת עליו מוחתת כה, ומובהר בדרישת שאם יש לו כספ' ביבתו ואית עירך ללוטה, אסור לו לטחון אלא ציריך לנקנות קמח מוקם. וכן ביאור הdepth שאלתה קע ס'ק ז) שבדעתה כה בדעת השאלות, שבסש לו כספ' ויכול לנקנות קמח מוקם, שוגם אסור לו לטחון חיטים. אכן, בביהיל שם כתוב בשם הרמב"ם, שוגם ל��וץ ולטחון משלן, מפני שהנחה היא לאדם כשנהנה משל עצמו ולא מתבואה של אחרים.

(2) אכן בטירחה מורהה ובמעשה אומן, בגין לחפור בור מים חרש, כתוב השו"ע ל�מן (ס"י תקמ"ב ס'ב) שאף שההיא צורך או כל נפש מים אסור לחפור לצורך יחיד, ואפ"ל אין לו מה לשחות אלא בזרוק דרבבה, אמן אם אין מושג כל מים לשחות, כתוב המשניב שם (ס'ק יד) שמותר.

(3) ופועל שעשה עבorth מלאתה אלו לצורך או כל נש, הוביח בבייל ל�מן (ס"י תקמ"ב ס'א ד"ה אפל) שמותר לו לשותן אפיקו בשפר, שהרי כשהשתיריו באן לשותן מלאתות אלו אין הכוונה לשיעשה אותן בעצמו, ובודאי לא ימץ אחרים שיעשו לו עבorthים אלו בחנים, ובכחורה שמותר להתח לפעול לשותן בשכר אם אין מושג מי שעשה עבorth בוחנים.

[שעה"צ ס'ק א]

אֶלְאָזֶל שְׁזָפְקִים שְׁפַתְבָּז דְּבָעוֹשָׂה קָרְבָּה מְלָאכּוֹת לֹא קָהִיר⁴³.
(4) בן כתוב בשעה"צ שם (ס"ק טט) בשם הריטב"א (מנדר קטן יב, בד"ה ושלא) שאם ציריך רק לעשות מלאתה אהת בין טחינה, שיכול לשחותה בהרוווחה אפיקו יותר מכדי צורכו בנסיבות, אבל אם ציריך לעשות את כל המלאכות, לא הותר לו לעשות אלא בנסיבות. אכן הוסיף, שאם אין מושג מי שייריצה לעשות עבorth והוא צורך המועד, וכਮובהר במשניב ל�מן (ס'ק ז) לגבי העשרה מלאתה אהת

[משניב ס'ק ב]

אֶבֶל בְּצָרְבִּי אֶבֶל לֹא צָהִמְרוֹ בְּגַהָּה⁴⁴.
(5) ולענין התנין האם מותר לחתילה לכון מלאתה או כל נפש למיטה. דעת החי אדם (כללו ס"ב) שמותה, וכן משמע מביאור הגרא"א (שהביא מקודר לאין מוכון מלאתות במועדים מנדרים ונדרות, שם הררי מותר לחתילה), וכן הורה הגראי"ש אלישיב (ספר חזרון מבקשי תורה חול המועד, וכמובהר במשניב ל�מן) (ה) לגבי העשרה

[משניב ס'ק ג]

בְּסִימָן תְּקָא סְעִוִּי-קְטָעִין ח בְּמִשְׁנָה בְּרוֹנָה מֵשְׁזִין לְעַנְגָּנוּ.
(6) שם כתוב בשם הרשל' (ו' של שלמה ביצה פ"ד ס'י ז) שהמדוקרים נהגים מערב יום טוב לחזר ולהחזר חתיכת עז קצת גדולה לחתיות קטנות, מושם חדשושים לטירוחה ותירה בחול המועד, שהרי גם בר' יובלים לבשל, ובשם הפהיג (אי"א ס'ק ד) הוסיף, שאף בחתיות עז גדרות שאו אפשר לבשל בהם כמות

באר הגולה

הלבזת חל המזען סימן תקלג

תקלג מלכות הפטרים בחיל המועד, וכו' ה' סעיפים:

א אמפר לטעון גמה (א) לזכך המועד (ב) אפלוי (ג) בן מלאקהו במועד, (ד) ולקוץ עדים מהמחבר, ולהתיל שקר, בין של חנרים (ה) בין של שעורים. לזכך המועד; ושלא לזכך המועד (ט) אסור. מיהו, אין צrisk לצמצם. אלא עשו בחרונה ואמ יותיר יותר. (ח) באבל לא (ט) נערם לטעון או לעשות (שבר) (ט) יותר בכונת, או אם יש לו קפהו (או שקר שיש) לא יעדים (לעשות אותו) (ט) ולאמר ממה אני רוזה, באבל אם יש לו לך מפר לטעון (לעת), דפת ספה עדיף, ר שם פמאל טריאן קרב הדר

פרק ה'יטב

(6) בון, ובכך אכילה לא גרו בפן מלכחים: (3) אסורה. במוקמות שמשות
מקהין בירז שරף ששופרין קיימות ושם להם רוח הרבה: יש מקום ללהיר
ולען כרמי לאכמים בין שחם אינם שחמים מלאה בעצם נק עיי אשי. ואפלו

פאוור הלהבה

* עדיר, בלא בערמלה. עיק במשגר ברונה שפְּכַבָּנו "ודע דיש פְּסִיקָט
ונכ' אין ליהות למ' שׂוֹזָה לְסֶמֶךְ אַפְּכָה זֹו". ו'ב' נו' דעת
הסְּמָמָן-אַבְּרָהָם ואַלְיָה בְּנֵי בְּשָׁם כְּכָבָד'ס וְקָרָאָבָד', ו'ג' לְגַלְלָה לְגַלְלָה
וְיַיְרָאָשָׁר בְּתַלְלָה-מְלָעָד, ו'ד' גַּדְעָן שְׁבָשִׁילְין בְּצִיםְשָׁרָף בְּיַתָּה וּפְסִיקָּן מְחַפְּשָׁס
הַתְּבוּנָה, ו'ו' פְּהָ מְלָאָכוֹת שְׁשִׁית קָהָה, אֲפָלוּ יְכִי קָפָר קְשִׁישָׁה הַיְשָׁאָלָם
בְּקָהָתָה מִן בְּחַלְבְּכָטוֹעַ, בֵּין רְבָמָנִיא-אַבְּרָהָם סְכִינָה זֶה דָבָר בְּשָׁרָם
בְּלַהֲלָלְבָרִים בְּשִׁישׁ לו שְׁבָר יְשָׁן, וְאֵיךְ בְּשָׁבָר אִינוּ טֻוב לו לְשָׁתָּה בְּלַק בְּבָתוֹה
מְסֻכָּסָה וְלָא שְׁיַעַן צָרָעָה קְפֹודָעָה לְלִקְבָּד, וְיַיְרָאָשָׁר כְּכָל מְפָעָה לְשָׁהָות, אֲםָם
קְרִיפָה אַמְלָאָתָה חַלְלָה-מְוֹעֵד הָאָהָרָן-בְּנֵן בְּנֵי קָרְבָּן[12], ו'ז' אָם גְּנִיעָה
מְקָאָסָה מְקָאָנִיאָה, אֲפָלוּ גַּמְעָן רְגָעָן רְגָעָן לְאָסָה וּבְקְבָנָה הַגְּנָעָה
בְּלַהֲלָלְבָרִים לְאָנָן נְגָר תְּשִׁוָּתָה שׁוֹם מְהֻדוּרָה גַּדְעָן סִימָן[13]. אָנָן בְּקָרְרִמְדִים
בְּשָׁמֶן, דְּלָמָן דְּאָטָר קְלָאָכְתָּה חַלְלָה-מְלָעָד אָסָר מְקָאָנוּתָה אַיְן תְּקַלֵּל אַיְן
בְּגַרְבָּה שְׁנַאיָן גְּבָעָת, וְעַן לְעַילְלָה קְסִימָן תְּקֵלָה בְּבָאוֹר תְּקֵלָה, וְעַלְלָבָן קְבָנָן
הַתְּבָנָה כְּמוֹ שְׁכָבָב בְּכָאָר קְיַחְבָּשָׁם מְשֻׁבָּת בְּתִי-אַזְקָב, אַעֲן שָׁם: * שְׁרִי.

ש' פ' פרשו (א) שם דזקן בחזיר אכל בקעררים אסור אף בדעתך, (ב) אף שרד הואה הדין קא אסורה; (ג) וראם מוה אמי רוזה. ואיך על-פ' שאוכל מזה שטונן, (ד) מפל בקום נערקה היא, שעורי אין איזרכ לערקיו; (ה) ובכן בחיטים ושעורים וכי פטנא אם יש לו קמח מהה שאיינו יזכה כל-כך, מפרק לטחן אחים טיפים יטור מכם; (ט) עדיף. בלא סערמה. רוזה לופר, שבאמת החדר שדרף (ט) ואינו מטבחן להרומה. ועוד, (ט) כייש פוטקים טסומכים להקל מהרומה קיש לו יישן ואומר בשדר חישק נמי רוזה, לשוחה גם מן החדר, (יל) ואין לחתוך לנו שרוצה לא מך אסברא, (טו) ומפל בקום יש שבקובו דגס פוטקים אלו איין מקליים (ו) אלא בזה דאין קערמה נברא, שאין הכל יעדיעים שיש לו שבר יישן, אבל לא בטוח חשים או עוזשה שבר ומערבים לעשות יותר אלאחר יומט-רבון; (ט) שהכל רוזין שהוא טוחן תרבה בערקה שהוא טוון בחל: (ט) שרי. פהמ הח'י-ארם: גראה לי דאלפלויו יש לו פה בקיה (ט) מפרק לאפות פת העראה

שער הצעיר

(ג) אלא ריש פוקדים שכתבו ברכבה מילא כתובות לא המירור אולא בכדי מהותו. ויתפרק לא קשין קשלו שער טו: (3) לאקמן סיקון תקלו שער אר: (ג) וגבעה אפלו כל קלאקה בו מעד לית כל קה, וזה מוכיח בפי'ה "ט", כמו שמי הנו"א בקדשו. ויתפרק עד פוקדים דלא הטרו לקין צדיס אל באשיך לעם גבעה, אבל בשערך בקן בוגריך והוא בוגריך הנאחים: (1) עין שם במושב ברעה טענ"ק ג"ז: (1) אף שיש לנו רוח להלמה מדילג פלאה קלא ולכלו פלאה שרו, לא כזרה אין נאה להילך. שורי מרבי ולשי בסגנון וטעריך עזם אסרו, אם לא דצער דעת נוממ"ס דעקר הענלה מקרר לאחר המועוד", משלען דילגב דלא בוגריה בפי'ה הוא ובדין לענן אמר בוגריך דאם עזם אסרו, אם לא דצער דעת נוממ"ס דעקר הענלה שרי, אקנסם גם נראב"מ לא לא הראה דשיך דבש"ש שאופר בוה איני רוחה מיטוטים כלא מוקח מלטיא, מה שאנן כן בא רומח שפיר, וכמו שפעת בעל מגדרלען ועוד איזה אחוונים, ובפרט שבת ברקובים ישבינו טוון אלא בקדרי צרכו. ובפרט טהרה קדוע יותר מהויא דיסקין ותקן. דחתם על כל גבושים מבל"ט בעל-בבבון מבל"ט בעל-בבבון בכת"סת, ולאיך קא בושפה לתרוץ פיס של חינה פאה פאגטם, ובכטיל צרכו קלא די בשפקה ראשונה בלבד, אס"פן הויא טוון נקראי שלא די ברכך בפער.

הלבות חל המוער סיטן תקלג

(ז) לעקר פשען (יא) פגמי שראוי לבסות בו את האבלים, ולעקר בשות, (יב) שראוי לבקש בו שבר לעזר המועzd, (יג) ולעקר שטמון, (יד) שהבשים שבו ראיים לאכל מזיד; ג' בורות שנטבשו אצת וגאלין על-ידי פרתק, מתר ללקטו כדי לאכלן. *ואם לקטן לאכלן וחותיר וחושש שטמא נחלעו אם לא יכשבם להוציא לחה מכם, (טו) יכול לבקשם; (טז) אבל אסור לחייב פחתה בקיי (ט) לבקשם. (טז) ואם הוא דבר שאיןו מצא אחר המועzd, (יז) מתר לקנותו ולבשו: ד' יצד אדים גדים (יח) כל מה שיכל לצוד (יט) ומולח הכל במועzd, שהרי אפשר שלא אל מלה במועzd אם (ט) יסחט אותו בידי פעמים רבות עד שיתרוכו. (כ) (ו) ונתן (ט) לצוון בפרקניא, שגר לכל

לעומת רצף עבד בקהלן, מיא: (ב) נזרוֹן. אָמַרְתִּי שֶׁבְּשֵׁם שְׁמָךְ בְּקָרְבָּן, דְּבָרָה, דְּבָרָה קְאָרָרְתִּי כְּפָלָל בְּקָרְבָּן, וְאַל מֵשׁ קְרָבָה לְפָנָיו לְסֹתְחָן שְׁלָא לְזַבְּחָה קְרָבָה סִיא. דְּבָרָה קְרָבָה דְּבָרָה, וְשַׁבְּתָה יְהוָה, וְשַׁבְּתָה בְּקָרְבָּה; וְהַזְּבָחָה לְמִלְחָמָה עַל קְרָבָה יְהוָה.

מִשְׁבַּח בָּרוּחַ

לברך הַלְּהֹמֹוד, אַרְצֵל־בָּבֶן־זָקָן־סָבוּר, בְּחַלְ-הַמְּפֹעַר שָׂנִי,
בְּכַל־כְּבָד שָׁאֲרִיךְ עַל־כְּלָגִים זָמִין קָצֵט בְּמַזְעֵד, וְעוֹשָׂה בְּנָתָתָה אֶת
וְתוֹרָה יְהוָה: ב (א) כָּבֵנִי כָּבוֹד הַאֲלִימָם. בְּנֵן אֲנִים וְהַקְרִים
(טו) כְּמַיְקִישִׁן אָוֹתָן בְּחַמָּה וְצָרִיכָן לְכַסּוֹת בְּלִילָה מִפְנֵי הַפְּלִילָה, וְכֹל
הַה אָמ (ט) הַה טוֹשָׁה לְצַרְךָ הַה, וְאַפְלִי בָּהּ לֹא שָׂרֵי לה לְעַקְרָב
(ו) אַלְאָ בְּכָדִי מֵה שְׁחוֹתָה צְדִיקָה. וְהַוָּא סְדִין (ט) אָמ הַא צְדִיקָה לְנַעֲלֵךְ
הַפְּשָׁנָן וְלַעֲצָם מְרוֹאִין, דְּשֻׁנִי לְעַקְרָב הַפְּשָׁנָן בְּשִׁכְבֵּל הַה, (כ) אַרְצֵל־
בָּבֶן דְּבַשְּׁבֵיל הַה לֹּא כְּהָה לְהַלְשֵׁן רַק וְרַאשׁ הַגְּבֻלוּלָה, אֶל הַעֲרִירָה
הַחֲקִים לְשָׁנוֹת מְכַבֵּר בְּהַשְׁׁוֹאָה עֲוֹשָׂה בְּחַלְלָה וְשַׁרְיָרִי לְעַקְרָב עַם הַשְׁׁרָשָׁן,
וְגַם בְּהָה אַגְּרִינְגָּה אַגְּרִינְגָּה אַגְּרִינְגָּה אַגְּרִינְגָּה אַגְּרִינְגָּה אַגְּרִינְגָּה:
בְּרוּךְ דָּרְךָ לְפָרָר: שְׁמַעֲרִיכָן אָוֹתָן בְּשָׁכְרָב
בְּבוֹ שָׁכְרָב. זְדִיד לְפָרָר: לְהַתִּיל (כט) בְּשָׁכְרָב, שְׁמַעֲרִיכָן אָוֹתָן
לְלִתְתָּבָן כְּחַרְבָּה. וְגַם בְּהָה אֵם הַה וְעַשְׂהָה לְצַרְךָ זוּה, וְגַם רַק בְּכָדִי כְּמָה
בְּזַהֲרָה כְּזַהֲרָה. וְגַם לְעַגְגֵן שְׁמַמְמִין לְשָׁגָן, שְׁהָטָם נְאָלָן גְּדוּרָה, אַלְאָ הַוָּא
שְׁמַמְמִין, אַגְּרִינְגָּה. אַגְּרִינְגָּה שְׁמַמְמִין שְׁמַמְמִין (כט) שְׁמַמְמִין לְרַקְבָּה, אַגְּרִינְגָּה
לְאַלְכִּילָה, (מ) וְאַגְּרִינְגָּה מְגַרְעַשְׁׁוֹן שְׁמַמְמִין שְׁמַמְמִין (מ) אוֹ מְפַטְּנִים אָוֹתָן בְּקַבְשָׁן וְרַאֲוִים
מִמְּנָה גַּעַגְעַשְׁׁוֹן שְׁמַמְמִין שְׁמַמְמִין (מ) וְאַגְּרִינְגָּה לְבַשְׁמָה. וְזַה
לְאַלְכִּילָה, (ט) וְאַגְּרִינְגָּה לְבַשְׁמָה וְלְבַשְׁנָן וְלֹא חֹזֶעֶד
לְלִלְתִּים זָרָק לְכַבְּמִישָׁן וְלְבַשְׁנָן וְלֹא חֹזֶעֶד: זָרָק
(ייד) שְׁהִיבְשִׁים שְׁבֹו וּכְבוֹ. וּמְשֻׁמְעַד שְׁרִי לְה (כט) לְעַקְרָב בְּלִי
בְּבִירָה, וְאַתְּרִיךְ יְבָרֶר קְרָאוֹוִים לְאַכְלָה לְשָׁקָן: ג (טו) יְבָרֶר
לְבַשְׁמָה. וְזַה לְוָרָה, אַרְצֵל־בָּבֶן דְּשָׁוֹב לֹא יְהִי רַאֲיוֹן לְלִלְתִּים
הַתְּגָן. (כט) וְאַסְכִּין פָּרָח רַק לְמַיִּינָה כְּחַל, אַפְלָל הַכִּי שְׁעִיר דְּקָרָב
קָאָבָד: (טו) וְהַוָּא נְבָרֶר שְׁאַיְנוּ גְּמַעָא וּכְבוֹ. וְהַוָּא סְדִין אֶם
תְּחַנְקֵר אַסְרָה, וּכְמוֹ בְּפַרְקָפְטָא לְפָעָן סִימָן תְּקִלְתָּן פְּעִירָה:
(ו) מְקַרְקָה לְקָנוֹתָן גְּלַבְבָשָׁו. אַרְצֵל־בָּבֶן דְּקָרָב כְּכָאַיִן גְּנָא,
וְהַעֲצָמָה. וְהַעֲטָמָה. דְּמַמְפִין לְבָלִי עַלְמָא: ד (ו'יח) בְּלִמְהָה שְׁיַבְולָל עַלְמָה.
סְדִין הַיְשָׁרָה מְסֻכָּם לְבָלִי עַלְמָא: ד (ו'יח) בְּלִמְהָה שְׁיַבְולָל עַלְמָה.

בן שיר²⁰), ולא דמי לסתור בסקעין א' ובכחן גונא הדינו מטר אל-אלא פל צידה יש לופר שפָא? נקזא משליחים ביז'ט וחווא בבוד יומ' א' שמי לשליטם ברי' לרבבם, החטש שניין, דמבקבשים אגום ראיים איןן כן קדושים (ט) א' אפשר עלי'ני סחוק לחתול ולזאכל, ואם-בק' (ב') ומperf. לזרין בפְרִיכַיָּה, שזבר' ובו'. וכמו שטפר במלון

באר הגולֶה

ה שם י עיר קרב
פֶּאָה וְפַרְעָשׁוֹת
וְנִזְרָעֵן
וּמְכִים דְּבָרָק
סְמַלְלָות יוֹסִיף
בְּאַיָּא רְקָעָה מְשֻׁבָּת
דְּרָכָה שְׁבָבָה

(ב) לא רקום. האנו יכול לאקלר אלא כדי מה שארון, עמו: (א) לבקבש. אפל' אין נקודות אסור כפולין, דהיינו בדעתך אסורה בקבשה אנט' בדור טהור. וענוני רשות לא כפurd פסוד, ר' ר' אבל לנוינו מטר בקי"ש ספקון תלט' צה' (ב) סדרת. אינש שפטת לערת יוסר מסעך קרי בוכר לו מדר על כל מדר בשנית קבאה גאליהה זה

באים הילכה

ל' בון א. (ב)

(ט) רין: (ט) בזיהויספּ מושג'נות שאר מפרשים: (ט) דרישת פָּגָנְרַאַךְתָּם ואלְהַדָּה רְבָּה. וצ'ין חַבְּרַתְּלָה: (ט) ווּרְטִיכְאָן וְזַיְגְּרַמְּשָׁה בְּפָרָשָׁה הַכְּרִישָׁה דָּקְרוֹן לְחַפּוֹפָאָ: (ט) כָּאִיר וְחַמְּשָׁסָה כְּרִישָׁה וְסַמְּגָן אַבְּגָרָסָם: (ט) גַּן הַוְּאַרְבָּמָס וְזַיְנָה: (ט) פְּרִישָׁה וְקַשְׁוֹתָן: (ט) וַיְשִׁיבָא אֶת זַיְנָה: (ט) סָוּרָה וְרַיְקָה אֶת גַּעַן בְּרִישָׁבָא שְׂכָבָא פְּרָשָׁה רֶבֶב קָאֵי צְמָנָא לְזַיְנָה, בְּתוּן שְׂהִירִינְגִּים שְׁלַקְמָן וְאוֹזְנָן לְצְבָחָה, וְפְּשָׁטוֹת הַהָּא רַקְבָּס בְּפָשִׁילְלָה הַקָּחָה פְּרָר לְלַלְשׁוֹן וּמוֹן דְּמַפְּרָר לְקַעְזָבִים: (ט) גַּן פְּשָׁטוֹן מְלֻשָּׂן תְּשִׁיבָס דְּקָאַמְּרָר טְוָאַן לְזַיְנָה וְאַתְּתָּה וְבְּעִירָה תְּבִיטְבָּא אַתְּתָּה: (ט) וְשִׁבְיָה: (ט) בְּנֵי הָה שְׁאֹוֹרָת חַלְלָה לְלַקְשָׁם אַלְכָמָר הַמּוֹזָר, וְכַבְּבָבָן פְּגָעָן אַבְּגָרָס וְהַאֲרָא אַפְּלָל לְאָמֵן אַלְכָנּוּת אַפְּרָהָה, מִשְׁמָשׁוֹן דְּלִיקְטוֹשׁ הַאֲרָא אַבְּגָעָה מְגָמָה, גַּמְּעָן אַרְטִיכְסָמָן לְאַסְוָר אָסָם לְאָדָם דְּכָרְרוֹתָה כָּם שְׁלַקְבָּרָה: (ט) אַגְּנָן אַבְּגָעָן אַבְּגָרָס וְהַאֲרָא אַפְּלָל לְאָמֵן אַלְכָנּוּת אַפְּרָהָה, מִשְׁמָשׁוֹן דְּלִיקְטוֹשׁ הַאֲרָא אַבְּגָעָה אַבְּגָעָה אַבְּגָעָה לְאָמֵן תְּלִקְלָלָה, סָהָר אַשְׁרָמָן בְּצָבָחָה, הַאֲרָא אַתְּקָה אַתְּקָה לְוַחַד הַאֲרָא שְׁקָטָן בְּכָתִי אַבְּגָעָס. וּבְקַרְבָּן אַגְּלָל חַלְקָלְקָל כְּבָר אַתְּה, קַשְׁטָן דְּבָרָה אַבְּגָעָה אַבְּגָעָה לְאָמֵן תְּלִקְלָלָה, סָהָר אַשְׁרָמָן בְּצָבָחָה, הַאֲרָא אַתְּקָה אַתְּקָה לְוַחַד הַאֲרָא שְׁקָטָן בְּכָתִי אַבְּגָעָס. בְּזַיְנָה אַגְּלָל חַלְקָל כְּבָר אַתְּה, קַשְׁטָן דְּבָרָה אַבְּגָעָה אַבְּגָעָה לְאָמֵן תְּלִקְלָלָה, סָהָר אַשְׁרָמָן בְּצָבָחָה, הַאֲרָא אַתְּקָה אַתְּקָה לְוַחַד הַאֲרָא שְׁקָטָן בְּכָתִי אַבְּגָעָס.

הבראשית

הלוות חול המועד סיון תקלג

כיאורים ומוסיפים

שיטות לפחות אלל, וכשב שהתרה הthora להשוך עצי שביעית לצורק קיום הפר ולך לעזרך קיום האילן, כמו יתכן שם גם בועל המשור והור הור, אולם לנען אין שהוא הפרק. עיוץ יש לדון אם מותר להשקותו בחול המועד.

[ביהיל ד"ה מתר]

אין בכאן תירא תירא ר' החה ר' רק למזרן קפאה ורכא בע"ד⁽¹⁹⁾, וכן כתוב בשיעור ליקמן (ס"י תקלט ס"ק ב) שהמחבר שוכב בס"י תקלג בתירוץ הראשון שהמא הרואה בשם הראב'.

[משניב ס"ק ז]

שהוא יוצר בקיי בצעק למועד גמ"ן ש"ר⁽²⁰⁾, ואף שלגנון הכתה מיס לשודה לטורך עמיד, כתוב השריע ליקמן (ס"י תקלל ס"ח) שודקה לטורך אכילה מותר לעשות כן, וכן החור לזרג גם אם אין זה הצה לאוכלים. מאוחר שאפשר לאכל מותם יש במנוגת עירין המתגיא (שם ס"ק ח) שלמעשה של מלווי שורה בימי יש קל ואושראה מילאתו, ובוואו לומר שמותר לעשות לאכלה במנוגת.

וחמשביב שם (ס"ק ל), חביב את דברי המכיא (ס"ק ז, שהוא מקור דבריו המשניב בכאן), שהתרior לצד שלא לטורך תירוץ של המכיא, וכחוב שלא אסר השיער למלא את השדה בכדי לעדר דגים אלא אם כן אין רוחה כל לאוכלים במוגה, וזה לא החר נס בגין, אבל אם רוחה לאכלה במוגה אפייל ורק חלק מהם, מותר לעדרה.

החויא (או ריח סי' קלה לר' י"א, א) תמה על דברי המכיא (ס"ק ז, שהוא מקור דבריו המשניב בכאן), שהתרior לצד שלא לטורך המוגה, ובtab שודקה לטוך לאכלה במוגה בחורוחה מותם, אבל אם מותח שאינו צד לטורך המוגה אסור, וכך שעד ראה לאכלה במוגה, מימ' בין שאינו מוכן לך אסורה. ובירא שם, שהוא שבtab השוער שמותר למלאה הכל במוגה, סובנו שמותר למלאה את הדינים שצד, בין אם ודאי ישאר לאחר המוגה, שאו מותר למלאה מזין דבר האבר, וכן אם עשו הוא להזרק להם במושר ומפני ידבר האבר אין לו צורך למולחך, אך משוען לו שמותר למולחם, כיון שאם ירצה יוכל לסתוח מותם את המלח ולאוכלים במוגה.

[משניב ס"ק יט]

אם בין אפסר פרקנה מעה גם ביז'ט'וב⁽²¹⁾.

(ט) ולענן אדרת הוג דגים לתענג בעלמא ואינו מותכו לאוכלים, העת הירושאי אוישרבן הגריש ואוצר (בספר הול המוער בהלבתו עמי ר' ברוד) רשאסר לאחד אף מותגע בצדדים, בין דעת השיער באדר משה (זובא בשישיב פלי"ז ע"ה, מאיר), דעת הגרים פינישערין (שב"ר שב), ספר הוכרך מבקשי תורה חול המועד עמי תה"ה-ט' שמותר לו לעדרם במוגה, שיפון שמתגעג בצדדים וזה גוזר המוגה, ולודעתו עדיף שמי' אבל מהב.

המשך מעמוד קודם

מותר לנוין אוין ירושאל לבשל עברו. מאוחר, דעת הגראי קרלץ (חוט שני שם) שאסור לנוין אוין טוב שמי' שני.

[ביהיל ד"ה עוזין]

ואם גויא ומלאכת חול המועד הआ פ' קרבנן בפ"א נאoper⁽²²⁾. (12) אכן לנען מוקח ומוכבר, הביא השוער ליקמן (ס"י תקלט ס"ז) המשניב שם (ס"ק ב) מהלkat אס מותר להעירים ולמכור חוץ על תנאי שאם לא ירע לו לסוף שמוונה ימים חחול או המכיה, ונמצא שלא היהת מכיה בחול המועד כי אם הלואה, ומואר המשניב את דעת האסרים, שאם אתה מתיר לעשות כן יתיה כל מוקח ומוכבר בשולם.

[ביהיל ד"ה שר]

גם בפנינים פ' נלען אופה אוקה אוקה פ' קם פנור פ' (23) ובטעם הדוחר ביאור בשעה י"צ שם (ס"ק ט), שאם ממלא את התנור בפota, נכפג החום בכל הלוחמים ואננס נשרפין, אבל כאשר אומת רק פה אחת יש חשש שתשרוף מהמת החום הרוב.

[משניב ס"ק יא]

וזריכין לכוסותן בפללה מפני הפללה⁽²⁴⁾ וכן, רק ראש הגבזול⁽²⁵⁾, וכן כתוב ליקמן (ס"י תקלח ס"ק ז) בשם הריטב"א לענין מי שהיה לו תאיים שטוחות בשדה ליטש וחושש שיורטו מהגשימים, שטורר לו לעקור קש מן המוחב ולכסותן.

(15) ובירא הומאי (אייס"ק ז), שאם יחולש את ראש הגבשלי יש בה רק משום מלאת קרבר, אך אם יעקור עב השורש, מלבד מלאת קרבר יש בזה גם משום מלאת חורש, שהרי מרפה את האומה בעקרתו.

[משניב ס"ק ט]

זה הוא ס"ק אין אם ג'יניך אפר'ך, וכן בפונקמיטא ליקמן סיון תקלט פ' (26).

(16) וכותב שם (ס"ק כ), שההויר לטרוח בדרך שאינו הופר אלא מניעת רוחה נאמר חזק במקוח ומוכבר שכך חיי האבר ופרנסתו תליתם בהה ודרשו על זה תמייר ולכן מוחשב פסידרא, מה שכן כן במציאות שהוא רק רוחה בעלמא, לא נאמר יותר זה.

[ביהיל ד"ה אפסו]

ובבר נס"א לא נגיד פ' פק'א⁽²⁷⁾. (17) ולענן אם מניעת רוחה גודל נחשבת דבר האבר, היבא בשורת מהות יצח (חיי ס"ק ס"ב) מחלוקת אהרטים בה, שועת התפארת ישראל שמניעת רוחה גודל דינה כמו הפס, ומותר לעשות מלאה במושע לשחק נה, מאירין, חזרי חמד (פאת השודה מערבת הדיא ס"י ב) דוחיה מוחרטיבcia שאם מניעת רוחה גודל יינה מותירה מלאה במוגה, וכן זה דומה להפסה. והטיק המנחת יצח, שמקח דבר התפארת ישראל אין להתריר夷 שמי' מלאה גמורא, אבל רק דבר שנאסר ממש טרחה מרובה, ובצורף עד סבירות להקל.

[ביהיל טט]

וROLE לאמר, דאלו אילן של ישןאל ובקלאל לאמור פמאלד, בונאי הוא זker תאבד ופ' (28).

(18) ולענן השקית עין פרה בשל המוער שבשביעית כדי שיתן פירות, ושיש לפרטות צורך בכר [שיש לו]ן האם שירן דין דבר האבר בהפקה, וכן האם השקיה לטוך דפיקות נחשבת דבר האבר כשהאלין מתקיים גם לאן השקדתן. דעת הרשותי איריבך (עשב' פס' ע"ה ק"ה) שיריבן שמותר לעשות כן, כי התווה באمرة יאכלי אביני עמק' נותנה לאדם

תקלט ס"ק ל) שב הרעקיא שמותר לעשות מלאה גמורה לעזען יום טוב אחרין, בגין מישול.

ולענן האם מותר לנוין ירושאל לבשל בחול המוער עבר בן חוץ לאוין לטוך יום טוב שני שלה, בתב הגרשי' אוישרבן (שurity מתח שלהוחה חי' ס"י יט) שמותר, ואך שמאלכת חול המוער לדעת חלק מהפוסקים היא מודאורייתא וווב טוב שני הוא רק מנהג, מ"ט התויה לבשל בחול המוער עבר יום טוב שני, ובמו שטרו מתחחת תפילין וחיבבו לו מומר קידוש. גם אם יכול הבן חוץ לאוין לבשל לעצמו, מותר לבשל עבורה בזין שבוי אוין ירושאל מהויביט לראות ולהשתדרל שבתי חוץ לאוין ישמוון ביום טוב שני. ובמקרים אחר בתב (הובא בששב' פסי' הע' כת), שודקה אם קשה לאוינה בן חוץ לאוין לבשל לעצמו

